

Производството е въззивно, по реда на глава XXI от НПК.

Подсъдимата Я. С. А. от гр. Русе, чрез упълномощения си защитник – адв. И.Д. от АК - Русе е обжалвала присъда № 260010/20.01.2021 г. на Русенския районен съд, постановена по НОХД № 413/2020г. по описа на РРС, в частта с която подсъдимата е призната за виновна в това, че на 15.09.2016 г., в гр. Русе, като "**** в "Никтранс" ЕООД, гр. Русе, причинила на Р. Д. Д. от гр. Русе средна телесна повреда, изразяваща се в трайно затрудняване на движенията на десен долен крайник, за срок повече от тридесет дни, в резултат от счупване на пета предходилна кост на дясно ходило, контрактура на дясна глезенна става, синдром на Зудек /алгоневродистрофия/, поради немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност, представляваща източник на повишена опасност - извършване на товаро-разтоварни работи, като нарушила разпоредбите на: т.5 от раздел "Задължения и отговорности", глава "Трудови задачи и задължения, характеризиращи съдържанието на длъжността – *** от длъжностна □ характеристика; чл. 23, ал. 1 от Наредба № 12 от 30.12.2005 г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при извършване на товаро-разтоварни работи и чл. 23, ал. 2 от Наредба № 12 от 30.12.2005 г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при извършване на товаро- разтоварни работи, поради което и на основание чл. 134, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2, вр. чл. 36 и чл. 54 и вр. чл. 78а от НК съдът я освободил от наказателна отговорност и □ наложил административно наказание "Глоба" в размер на 1200.00 лв. Подсъдимата А. е обжалвала и присъдата в частта, с която е осъдена да заплати на Р. Д. Д. обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 8 000.00 лв. ведно със законната лихва, считано от 15.09.2016 г. до окончателното изплащане на сумата.

Подсъдимият Н. Й. С. от гр. Русе, чрез упълномощения си защитник – адв. И.Д. от АК - Русе е обжалвал същата присъда, в частта с която е признат за виновен в това, че в периода 15.09.2016 г. – 17.09.2016 г. в гр. Русе спомогнал на лицето Я. С. А., която извършила на 15.09.2016 г. в гр. Русе престъпление по чл. 134, ал. 1 от НК, с пострадал Р. Д. Д., да избегне наказателно преследване, като съставил Заповед за прекратяване на трудовите правоотношения на Р. Д. Д. с работодателя му "БОН ФЕР" ЕООД – гр. Русе, представлявано и управлявано от Н. Й. С., считано от 14.09.2016 г. по Трудов договор № 169/08.09.2016 г., с който Р.Д. е назначен на длъжност "****" и Уведомление от 17.09.2016 г. по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда, в което удостоверил неверни обстоятелства - че трудовото правоотношение на Р.Д. с работодателя му "БОН ФЕР" ЕООД е прекратено на 14.09.2016 г., без да се е споразумял с това лице - Я. С. А., преди да е извършила самото престъпление, поради което и на осн. чл. 294, ал. 1, вр. чл. 36 и чл. 54 от НК му наложил наказание "лишаване от свобода", за срок от една година. Подсъдимият С. е обжалвал и присъдата в частта, с която е признат за виновен в това, че на 17.09.2016 г., в гр. Русе, в качеството на длъжностно лице – управител на "БОН ФЕР" ЕООД, в кръга на службата си, съставил официален документ – Уведомление от 17.09.2016 г. по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда, в който

удостоверил неверни обстоятелства - че трудовото правоотношение на Р. Д. Д. с работодателя му "БОН ФЕР" ЕООД е прекратено на 14.09.2016 г., с цел да бъде ползван този документ като доказателство за тия обстоятелства и случаят не е маловажен, поради което и на осн. чл. 311, ал. 1, вр. чл. 36 и чл. 54 от НК му наложил наказание "лишаване от свобода", за срок от една година. Със същата присъда районният съд на осн. чл. 23, ал. 1 от НК, групирал така наложените наказания, като определил едно общо наказание, най-тежкото измежду тях, а именно "лишаване от свобода" за срок от една година и на осн. чл. 66, ал. 1 от НК, отложил изтърпяването на така определеното общо наказание за срок от три години.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция подсъдимите А. и С., както и защитникът им – адв. И. Д. поддържат въззивните жалби и подадените допълнителни писмени съображения, в които са изложени оплакванията им за незаконосъобразност и необоснованост на присъдата. Развити са доводи за постановяването □ в разрез с процесуалните правила и материалния закон. Молят въззивния съд да отмени осъдителната присъда на първата инстанция и да издаде оправдателна такава, евентуално да измени присъдата по отношение на гражданския иск и да го намали до съответния минимум.

Представителят на Окръжна прокуратура счита жалбата за неоснователна и пледира за потвърждаване на първоинстанционния съдебен акт в неговата цялост.

Гражданският ищец и частен обвинител Р. Д. Д. и неговият процесуален представител – адв. Д. С. – РАК вземат становище за неоснователност на жалбите и молят въззивната инстанция да потвърди първоинстанционната присъда

Като прецени доказателствата по делото, доводите на страните и извърши служебна проверка изцяло на правилността на присъдата, Окръжният съд намира следното:

Жалбите са процесуално допустими, като подадени в срок от активно легитимирани лица срещу годен за обжалване първоинстанционен съдебен акт. Разгледани по същество, те се явяват **неоснователни по следните съображения:**

За да постанови присъдата си, районният съд е провел съдебно следствие по общия ред, в рамките на което е събрал и преценил множество писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, които по мнение на въззивния съд, са напълно достатъчни за пълноценно изясняване на значимите факти и обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото, касателно време, място, начин на извършване на инкриминираните деяния и участието на подсъдимите в тях. Настоящата инстанция счита, че вътрешното убеждение на РРС по фактите е формирано на основата на правилен анализ на събраните по делото доказателствени материали, като са

положени необходимите усилия за изясняване на фактическата обстановка по делото, поради което и въззивната инстанция не счита за нужно да я преповтаря в настоящото изложение. Тя съответства напълно на събрания доказателствен материал, като въз основа на него първоинстанционният съд е достигнал до правилни правни изводи, които въззивната инстанция напълно споделя.

Така преценените и обсъдени доказателствени материали са били достатъчни, с оглед изясняване на релевантните спрямо предмета на доказване в това производство обстоятелства и в тази връзка не са налице твърдените от защитата съществени нарушения на процесуалните правила, в частност на чл. 13, ал. 1, чл. 14 и чл. 305, ал. 3 от НПК, при кредитиране показанията на свидетелката ДВ. Районният съд е положил всички усилия да изясни доколко и как тази свидетелка може да свидетелства. От назначената комплексна психиатрично-психологична експертиза с обект на изследване св. В се установява, че същата към момента на даване на писмени обяснения по предварителната проверка и свидетелски показания в хода на досъдебното производство, както и към момента на изследването не е била с нарушени годности и е можела и може правилно да възприема фактите и обстоятелствата от значение по делото и да дава достоверни показания за тях. Съгласно експертизата В не е склонна да преувеличава и да си измисля случки и събития в патопсихологичен план.

Настоящата инстанция, с оглед правомощието си да извърши цялостна проверка, относно правилността на съдебния акт, включително правото да приема нови фактически положения, ако основания за такива бъдат установени, извърши самостоятелна проверка на доказателствените материали и достигна до фактически констатации, които се припокриват с приетото за установено от първостепенния съд. Възприетата от него фактическа обстановка в достатъчна степен, с оглед нуждите на производството и касателно относимите към правния спор факти и обстоятелства, напълно съответства на наличните по делото доказателствени материали, което прави проверяването присъда обоснована. В тази връзка неоснователни се явяват оплакванията на жалбоподателите и за изборително подбиране на доказателствата, оспорвайки доказателствените изводи на съда и цялостната му оценъчна дейност на наличния по делото доказателствен материал. Правилно и законосъобразно първоинстанционният съдебен състав анализирайки гласната съвкупност като цяло и съобразявайки процесуалната позиция на подсъдимите е възприел изложеното от тяхна страна само отчасти. В останалата си част същото съставлява тяхна защитна позиция.

Въз основа на установената фактическа обстановка, обстойно анализирана по смисъл и съдържание, районният съд е достигнал закономерно и до правилните правни изводи, относно съставомерността на извършеното от подсъдимите, както и относно правилната правна квалификация на деянията, с които настоящата инстанция се солидаризира, а именно, че подсъдимата А. е осъществила от обективна и субективна страна

състава на престъплението по чл. 134, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от НК, а подсъдимият С. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпленията по чл. 294, ал. 1 от НК и по чл. 311, ал. 1 от НК.

Неоснователни се явяват оплакванията на жалбоподателя, че подс. А. не е нарушила посочените в присъдата разпоредби за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. Дейността, която осъществявал пострадалият Д. представлява източник на повишена опасност и е правно регламентирана. РС е изложил обстоятелни доводи за това кои разпоредби от трудов договор № 131/01.02.2021 г., допълнително споразумение от 01.02.2012 г. и длъжностната характеристика към тях за длъжността, изпълнявана от подс. А., както и от Наредба № 12 от 30 декември 2005 г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при извършване на товарно-разтоварни работи са нарушени. Настоящата инстанция счита, че нарушаването на тези разпоредби от подсъдимата е в пряка причинно-следствена връзка с престъпния резултат, като деянието може да бъде извършено както от преките изпълнители на правно-регламентираната дейност, така и от лице, което има нормативни задължения по организацията, ръководенето и контролирането на тази дейност. Така с бездействието си подс. А., поради немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност, каквато е товарно-разтоварителната дейност, представляваща източник на повишена опасност, причинила на св. Р.Д. средна телесна повреда, изразяваща се в трайно затрудняване на движенията да десен долен крайник за срок повече от тридесет дни, резултат от счупване на пета предходилна кост на дясно ходило, контрактура на дясна глезенна става и синдром на Зудек, с което от обективна страна е осъществила състава на престъплението по чл. 134, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от НК.

Законосъобразни са изводите на първоинстанционния съд, че от субективна страна престъплението е извършено при условията на непредпазливост във формата на небрежност, тъй като не е предвиждала настъпването на вредоносния резултат, но е била длъжна да го предвиди.

Законосъобразна е и преценката на съда за освобождаването на подс. Я.А. от наказателна отговорност. Като е констатирал, че са налице материалноправните предпоставки по чл. 78"а" от НК, районният съд я освободил от наказателна отговорност и наложил административно наказание - глоба. При отмерване на размера на административното наказание, РРС законосъобразно е определил наказанието глоба към минимума в размер на 1200 лева.

В тази насока наложеното на подсъдимата наказание е справедливо по вид и размер и е съобразено със санкционните цели на чл. 36 от НК. Въззивната инстанция също не намери основания за изменение на присъдата в тази насока.

По отношение възраженията на защитника на подсъдимата срещу присъдата в частта □, с която районният съд се е произнесъл по гражданския

иск, въззивната инстанция намира за правилно определеното обезщетение за претърпените болки и страдания в размер на 8 000 лв., а искът за разликата над тази сума до претендирания размер от 25000 лв. основателно е отхвърлен /липсата на жалба на гражданския ищец е също основание да се приеме справедливост на присъденото обезщетение/. Налице е непозволено увреждане, като подсъдимата е извършила противоправно деяние, осъществяващо състав на престъпление, от което на гражданския ищец са причинени неимуществени вреди поради получените от него телесни увреждания. Не са налице основания за намаляване на обезщетението с оглед тежките увреждания, които е получил пострадалият и продължителните страдания, които е претърпял.

Настоящият съд счита за неоснователни доводите в становището на подс. С., че с действията си не е осъществил съставите на престъпленията по чл. 294, ал. 1 от НК и чл. 311, ал. 1 от НК.

Първоинстанционният съд след преценка на всички доказателства по делото, съобразно разпоредбата на чл. 14 от НПК - поотделно и в тяхната съвкупност, правилно е приел, че от обективна страна е осъществен съставът на престъплението по чл. 294, ал. 4 НК, тъй като в периода 15.09.2016г. – 17.09.2016 г. спомогнал на лицето Я. С. А., която извършила престъпление по чл. 134, ал. 1 от НК с пострадал Р. Д. Д., да избегне наказателно преследване, като съставил Заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на Д. с работодателя му „БОН ФЕР“ ЕООД, гр. Русе, представлявано и управлявано от подс. Н. С., считано от 14.09.2016г. и Уведомление от 17.09.2016 г. по чл. 62, ал. 5 от КТ, в които удостоверил неверни обстоятелства, а именно че трудовото правоотношение е прекратено на датата 14.09.2016 г., без да се е споразумял с лицето Я.А. преди да е извършила самото престъпление. Законосъобразни са изводите на първоинстанционния съд, че от субективна страна престъплението е извършено при пряк умисъл, като обвиняемият е съзнавал, че съставените от него документи удостоверяват неверни обстоятелства и са обективно годни да спомогнат подсъдимата да избегне наказателно преследване, като е преследвал именно тази цел.

Престъплението по чл. 311, ал. 1 от НК от обективна и субективна страна е извършено с пряк умисъл от длъжностно лице – управител на „БОН ФЕР“ ЕООД, гр. Русе, като е съставил инкриминирания документ, в който удостоверил неверни обстоятелства с цел този документ да бъде използван като доказателство за обстоятелствата в него. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ не поражда правно действие. По своя характер това уведомление се явява официален документ, тъй като е съставено по установения ред и форма от длъжностно лице в кръга на службата му. Правилно районният съд е отразил в мотивите си, че инкриминираният документ е удостоверителен по своята същност и с оглед на приетото за доказано обстоятелство, че към 14.09.2016 г. трудовото правоотношение на пострадалия не е било прекратено, процесният документ се явява с невярно съдържание, тъй като в него са изложени неверни

обстоятелства от категорията на онези, които той е предназначен да удостовери.

Първоинстанционният съд е определил наказанията по отношение на подс. С. с оглед разпоредбите на НК и правилно е приложил чл. 54 от НК като е приел превес на смекчаващите отговорността обстоятелства. Практически наложените наказания за отделните престъпления са към минимума, предвиден в НК, съответни на извършените престъпления, както и на целите на наказанието по чл. 36, като правилно е прието, че подс. С. може да се поправи и чрез приложението на чл. 66 от НК .

При цялостна служебна проверка на присъдата настоящият съд не констатира неправилно приложение на материалния закон или допускането на съществени нарушения на процесуалните правила, с оглед на което прие, че съдебният акт следва да бъде потвърден изцяло. Претендираните разноси от повереника на гражданския ищец и частен обвинител следва да се възложат в тежест на подсъдимата, съгласно чл.39, ал.2 от ЗА, тъй като от представеното пред РОС пълномощно е видно, че оказаната адвокатска помощ във въззивното производство е била безплатна за частния обвинител и граждански ищец. Подсъдимата следва да заплати разноските за адвокатско възнаграждение, което следва да се определи от съда в размер не по –нисък от предвиденото в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран така и на осн.чл. 338, вр. чл. 334, т. 6 от НПК, Окръжният съд